

Verslag inleefreis India 2011

Lieve schrijft:

Zaterdag 16 juli 2011

Voorlaatste dag van ons verblijf in Cheranmahadevi.

Blij dat ik weer de ochtend met zijn frisse temperatuur en de heerlijk-groene tuin kan begroeten. Een aards paradijsje waar ik nog twee dagen van kan genieten. Hier is de wereld mooi, buiten de poort van het domein helaas vechten arme Indiërs voor een bestaan.

Het ontbijt met het huisgebakken brood verloopt rustig.

Om 10 uur pas vertrekken we te voet naar een ontmoetingshall op het domein. Daar wachten een 70-tal oudjes, op de grond in kleermakerszit, ons op. Het zijn verstoten oudjes die tot de 'Elder Groups' van Scad behoren. Met 130 zijn ze in het Tirunelveli Block, onderverdeeld in twee groepen. Op hetzelfde moment komen ook de mensen van de tweede groep samen in Pettai.

Scad probeert hun kinderen te bereiken om voor de ouders te zorgen, maar meestal hebben ze zelf financiële problemen.

Rechts van de deur zit een verpleegster van Scad om de oudjes te registreren. Ze hebben allen een inschrijvingsboekje bij. Zo weten ze wie er is, wie niet. Zijn ze er niet, worden ze thuis opgezocht en opgevolgd. Geduldig wachten ze hun beurt af om de dokter te passeren. Daar krijgen ze hun gratis medicatie, alles 'herbal' zodat er zich geen nevenwerkingen kunnen voordoen.

Op de grond zit een magere man, dikke brillenglazen maken zijn ogen wazig. Hij heeft een beenprothese, zijn wandelstok, een gewone stok, ligt naast hem.. Ik ga naast hem zitten. Via Charles die voor mij vertaalt, kan ik met hem praten. Spontaan haalt hij twee boekjes uit een plastic zak: het scad-boekje waar de 500 roepies die hij elke maand krijgt, opgetekend zijn en een boekje van de verzekering. Met dat tweede boekje komt ook een heel pijnlijk verhaal naar boven. Bij een accident met een bus verloor hij een been, zijn pols en arm waren gebroken en zijn verkeerd aangegroeid. Hij was in zijn recht en kan genieten van de verzekering: 100 roepies per maand!!! Het pakt me, ik kan er moeilijk tegen. Is die man voor de verzekering maar zoveel waard?

Als iemand uit hun groep komt te sterven, leggen de anderen 1000 rps samen voor de begrafenis, ook om guirlandes te kopen. Solidair zijn ze .

Rustig en gelaten staren the elderly people ons aan. En ondertussen dansen de kinderen uit Ambu Illam. Ontroerend mooi! op zijn ene been. Het andere is niet volgroeid (polio) en hangt als klein stompje naast hem. Een ongelooflijke vreugde stralen de kinderen uit.

Om 14.00 u vertrekken we naar de Mannia waterfalls. Voor sommigen wordt het genieten onder de kracht van de vallende, verfrissende waterstroom.

Op de terugweg: stapels grote granietblokken.

Even verder een opvallend grote politiepost. Mr Naga vertelt me dat het geregeld tot harde confrontaties komt tussen de verschillende groepen die er leven. Door op die plaats hun hoofdkwartier te bouwen, zijn politiemensen vlug ter plaatse en kan erger voorkomen worden. We zien inderdaad groepjes agenten bij een sportevenement, op straat...

Gabriël schrijft in en over India - juli 2010

zaterdagmorgen 2 juli 2010 ,

vroeg vertrokken thuis om op tijd te komen in Zaventem voor het vliegtuig dat ons naar India zal brengen.

Voor ons onze eerste echte grote reis.

In de dagen voordien al een beetje spanning voelbaar. Niet echt om het achterlaten van huis en tuin en bijhorende dieren en alles wat daar rond moest geregeld worden maar eigenlijk om het achterlaten van onze veilige, rustige geborgenheid thuis en al onze zekerheden. Om het gaan naar een voor ons heel onbekend land dat confronterend zou kunnen zijn voor ons, vragen zou kunnen oproepen over onze manier van leven, onze welstand en waar ik mij ook professioneel onzeker zou kunnen voelen. Een gevoel waar ik helemaal niet naar verlang, misschien zelfs liever zou willen vermijden, maar waarvan ik vind dat ik het toch moet leren kennen en meemaken.

Dus op het vliegtuig gestapt na de nodige veiligheidscontroles doorlopen te hebben (wat zijn wij toch van een gevaarlijke soort!) en onder het lawaai van zware motoren, braaf de gordel over onze buik vast geklikt. Even later, met de wielen reeds van de grond en snel (letterlijk en figuurlijk) de grond onder onze voeten zien verdwijnend, wist ik dat er nu geen ontkomen meer was. Het gevoel en de vragen zouden komen ...

Kort voor middernacht geland in Chennai (voormalig Madras) , vrijdag nog 39°, nu, zaterdagavond door de moessonregen afgekoeld naar een (zwoele) 28°.

Gabriël schrijft verder, deze keer over de consultaties bij de gypsy community van Tutukurin

's Morgens, na een vlug ontbijt, om 8u30 vertrokken naar de zigeunergemeenschap, we rijden mee in de terreinwagen van mister Naga.

Aan een reeks huisjes, die niet verschillend waren van de andere huisjes die we reeds gezien hadden, stapten we uit en een tiental meter verder werden we in een deuropening begroet. Toen we binnenstapten stonden daar een stel kinderen ons op te wachten met de letters "WELCOME" in hun handjes. Onder het zingen van een lied wordt ons een bloemenkrans om de hals gehangen. Zo'n hartelijk en vriendelijk onthaal had ik niet verwacht en ik kon een traan van ontroering niet bedwingen. Wat ik wou doen, namelijk consultaties voeren, samen met een Indische collega, vond ik zelf niet zo buitengewoon, maar voor hen bijzonder genoeg om op die manier hun dankbaarheid te tonen.

Het lokaal was een ruimte, misschien de grootte van een klaslokaal, met een simpele tafel met een stoel aan de ene zijde en een 3-tal rijen stoelen aan de andere zijde. Alle stoelen waren al volzet door eenvoudige mensen van allerlei slag. Niettegenstaande mijn Indische collega er nog niet was, begon ik onmiddellijk de vrouw te onderzoeken die zich op de stoel naast de tafel bij mij aanbood. Voorlopig was de jonge Indische verpleegster waarmee ik later nog zou samenwerken mijn 'interpreter of maladies' (naar het mooie verhaal van de Indische schrijfster Jhumpa Lahiri). Stethoscoop en bloeddrukmeter werden bovengehaald. Eén voor één kwamen de patiënten, een van de verpleegster geschreven briefje met gewicht en leeftijd in de hand houdend, aan de tafel zitten. Magere, kleine, sjofele mensen, met een donkere, getaande rimpelige huid wat het schatten van hun leeftijd bemoeilijkte.

Ondertussen was mijn jonge, Indische collega komen bij zitten en stelden we samen vast dat diabetes en hoge bloeddruk de meest voorkomende aandoeningen waren en zijn.

Ook een paar ernstige, pijnlijke tandabcessen bij jonge mensen, een diabetische voet met chronisch open wonde, een trombose bij een oude man (10 maand geleden gebeurd) met verlamming van rechter arm én been en dit met weinig kans op beterschap, probeerden we met de weinige middelen die we hadden bij te sturen.

Een jongen van misschien 10 jaar kwam bij de tafel staan want hij kon niet zitten omwille van zijn dijbeen fractuur (een jaar geleden gebeurd!!!), gespalkt in bamboestokken en een oud, vuil verband. Langs achter in de dij zag ik een open wonde met uitsijpelend vocht. Hij had pijn. Vermoedelijk een bacteriële ontsteking van het bot waardoor de fractuur-uiteinden onmogelijk aan mekaar konden groeien. Dure antibiotica zouden noodzakelijk zijn gedurende lange tijd, maar wie zou dit betalen? De jongen toch naar het gouvernementeel hospitaal verwezen voor RX en bevestiging van de diagnose. Ik voelde onmacht in mij opkomen omdat ik wist dat de prognose niet goed was en hoe zwaar dit zou worden voor de ouders.

Ondertussen vulden de lege plaatsen zich met andere mensen.

Een magere vrouw met een onophoudelijke, holle hoest, mogelijk tbc, zat van op de eerste rij al een tijdje vol verwachting naar die vreemde, blanke dokter te kijken. Misschien zou hij haar wel kunnen helpen...

Net dan, kwam mister Naga mij halen om terug mee met het busje naar de volgende plaats te vertrekken.

Blijkbaar diep teleurgesteld, trachtte de vrouw nog aan ons tafeltje te komen. Een jonge vrouw met een slap, ondervoed kind trok mij nog aan de mouw en ik voelde de blik van de hoestende vrouw in mijn rug.

Weg gaan was moeilijk voor mij, een stukje hoop van die mensen verdween samen met mij door de deur en in de hitte van de buitenlucht, voelde ik weer de onmacht omwille van de grote problemen en de kleine, beperkte middelen in mij opkomen.

Proficiat SCAD omdat je het 'onbereikbare' probeert te bereiken en desondanks terug hoop brengt voor die mensen.

Terug in ons busje nr 205 rijden we naar de leefgemeenschap van de melaatsen.

Afgaande op de verhalen van Lieve, had ik mij een klein gebouwtje voorgesteld dat dienst deed als hospitaaltje voor verzorging, met daar rond enkele kleine, primitieve huisjes waarin de melaatsen woonden.

In plaats daarvan vond ik er een grote centrale ruimte (the community hall) waar de leprozen samen komen en waar wij toegesproken werden door mister Naga en Charles en ook door Stepin, woordvoerder van de melaatsen aldaar.

Alvorens echter deze ruimte te betreden, werden wij weer, bijna vorstelijk ontvangen met een bloemenkrans om de hals en met asse die ons op het voorhoofd werd gedrukt.

Vanwaar die grote dankbaarheid en eerbetuiging door deze eenvoudige mensen waarbij ik mezelf een beetje ongemakkelijk voel omdat we die dankbaarheid nog niet verdiend hebben en enkel iets gegeven hebben van onze overvloed?

Mister Naga schetste ons in het kort het SCAD programma voor leprozen. Daar deze mensen omwille van hun ziekte praktisch altijd uit hun familie en gemeenschap verstoten worden, worden zij in het SCAD-centrum opgevangen.

Hun ziekte wordt er medikamenteus behandeld tot de ziekte tot stilstand is gekomen en ze niet langer besmettelijk is. Nadien wordt voor hen een nieuwe leefgemeenschap gezocht. Sommigen trouwen en beleven het geluk van samen perfect gezonde kinderen te hebben, één van die kinderen, een jonge vrouw, komt ons stralend begroeten.

Hierna kwam het getuigenis van Stepin die werkzaam was als technisch ingenieur bij een groot bedrijf en, nadat bij hem melaatsheid vastgesteld werd, daar werd afgedankt. Stepin, die ons in het Engels te woord stond, had ernstige misvormingen aan de hand met verlies van meerdere vingers plus nog wonden aan beide voeten waarvoor verdere, intense verzorging nodig was.

Deze verzorging zagen we doen in het gebouwtje, palend aan de hall. Er was één verpleger (!) die in deze wondverzorging getraind was geweest, door een zekere Annemie, een verpleegster die een jaar geleden, zoals wij nu, dit project van SCAD had bezocht en haar kennis had doorgegeven.

Hier ging het vooral om chronische ulceraties ter hoogte van de voeten. Deze etterende verzweringen worden hier dagelijks gezuiverd door antiseptische zalf aan te brengen. Het steriel afsluitend verband werd op een uiterst professionele manier door de jonge verpleger aangebracht : alweer proficiat aan alle SCAD-medewerkers!

Van Charles vernamen we dat er rond dit centrale gebouw nieuwe ruimtes in aanbouw zijn voor het verblijf van meerdere bewoners.

Inderdaad, rond en om het gebouw was één grote bouwplaats met muren die in de steigers stonden en veel betonijzer dat uit de grond omhoog stak : reaching for heaven.

PS Ria maakte een filmpje waarin je Gaby consultaties ziet houden bij de gypsy community en bij de leprozen community. In dit filmpje zal je Gaby's verhaal, hier neergepend, herkennen.

Gaby schrijft een stukje over de aanplanting van "onze" boompjes op zondagochtend, tegen de noen ...

Vandaag zal iedereen van de groep zijn/haar boompje planten.

Het is héél warm vandaag. We zitten hier 10° boven de evenaar en de zon straalt droog en hard boven ons hoofd als wij ter plaatse komen.

De rode, Indiase grond hier is vruchtbaar, maar hard, ruw en droog.

Tot mijn opluchting zie ik dat er reeds putten gegraven zijn met een kleine graafmachine. Ze liggen in evenwijdige lijnen en hebben naast zich de weerbarstige aarde op een hoop liggen.

Ik zie dat er een eerder tengere, maar gespierde Indiër samen met een vrouw de putten tot op de gepaste diepte voor het planten, weer aan het opvullen zijn.

Weer een vrouw die dit zware werk aan het doen is. Ik kan het niet aanzien. Ik wil haar helpen en ik wil zelf, met mijn lijf voelen hoe zwaar dit werk is! Met enige aarzeling geeft zij mij een soort 'kapper' met een breed, ijzeren blad. De losgemaakte aarde kap ik gedeeltelijk terug in de put. Rood stof bedekt mijn benen en harde blokken sla

ik in kleinere stukken. Na slechts vijf minuten gutst het zweet van mijn voorhoofd, mijn ogen prikken wat van het zout en mijn hemd plakt aan mijn rug. Ik doe mijn hemd uit (wat misschien niet verstandig is) en Julie reikt mij een fles water om te drinken. Put na put wordt gevuld.

Ik moet mijn tempo wat aanpassen en telkens opnieuw om water vragen om te drinken. Ik zie de man en de vrouw gestaag verder werken. Blijkbaar zijn zij gewoon aan dit zware werk onder de blakende zon. Voor hen is dit normaal, maar voor mij een beetje afzien.

Proficiat, mannen en vrouwen van India voor wat jullie doen zonder klagen of morren voor een loon dat maar een fractie is van het onze!

Alle putten zijn nu klaar. Ik ben blij.

Waar het boompje moet komen, wordt door een andere vrouw een mengeling van zand en ‘fertiliser’ (grondverbeteraar) gestort vanuit een ijzeren schaal die ze op het hoofd draagt.

Iedereen van ons mag nu “zijn”, “haar” boompje planten : een mango-boom of een sapotta (soort mispel, zéér zoet met een soort caramelsmaak) .

Enkel nog een beetje mengen met de omgevende aarde, een putje maken in de mengeling, het plasticke verwijderen van rond de wortelkruit, boompje in het putje en met beide handen de grond er rond stevig aandrukken, een sleufje rondom rond en dan flink begieten met water. Het boompje krijgt de naam van de persoon die het geplant heeft : Josée, Christiane, Maria, Julie ... enzovoort MAAR het zal groeien met het zweet van de Indiër, de man of de vrouw, die de putten gegraven heeft, die het boompje verder zal verzorgen en begieten en dat met de eerder schaarse moessonregen...

Ons geweten is gesust. Binnen drie jaar draagt het hopelijk al enkele vruchten.

De boompjes staan symbool voor onze hulp en voor wat SCAD aan het realiseren is. Met een kleine inspanning van elk van ons kunnen kleine, tere plantjes groeien en bomen worden met sterke wortels, overvloedig vruchten dragen en beschutting geven aan veel mensen.

Met dank aan de mensen van India en vooral ook aan de waardige, sterke, mooie Indiase vrouw die op alle terreinen actief en onmisbaar is : gebogen werkend op het dorre land of in de modderige rijstvelden, zware schalen beton of zout dragend op haar hoofd, zorg dragend voor baby's, gehandicapt en hulpbehoevende oude mensen, onderwijs gevend aan leergierige kinderen, enzovoort

SCAD heeft het belang van de vrouw juist ingeschat, de vrouw is van onschatbare waarde voor de vooruitgang van een land dat aan een betere toekomst bouwt.

Het is goed zo.

Trui schrijft:

Verslag van Dinsdag en woensdag, 5 en 6 juli 2011: de eerste twee dagen in Cheranmahadevi.

We vlogen van Chennai op dinsdag naar Madurai en dan zonder de luchtnavy

ging het met de bus naar Cheranmahadevi.

Aandoenlijke kinderen met bloemen en refrein

verwelkomen ons op het SCADterrein.

Eerst de kamerverdeling en een maal,

met zijn allen op blote voeten in de zaal.

Zo werd de eerste nacht

in ons scadverblijf doorgebracht.

Woensdagochtend vol appetijt

aan tafel voor een Indisch ontbijt.

De DVD over het Scadproject bekeken,

daarna in de klaslokalen neergestreken,

rondleiding doorheen de gebouwen

om hun onderwijsaanpak te aanschouwen.

Na de middag bezoek aan een handweefgetouw

enkele koeien naast het gebouw.

In hun winkel prachtige kleurige stoffen

zijden sari's om zich op te doffen.

De tocht gaat verder naar een pottenbakkerij:

man in lendendoek, draaitafel met een natte brij,
gedroogde kruiken in de hete aarde,
een zwerfkoe, verboden voedingswaarde.
Dorpelingen verschijnen nieuwsgierig in hun deur,
hun baby's schrikken van onze blanke huidskleur.
Terug naar SCAD, naar ons kamer.
De airco aan: veel aangenamer.
Onder de douche en dan naar Wimela
the lady of the house, onze hospita.
Ze serveert groenten, kip, rijst en naan
spicy bereid, dessert: mango en banaan.
Aan tafel lang en rustig bij kunnen praten
over de indrukken ons die dag nagelaten:
ellende, ontwikkeling, verbetering.
Morgen het zigeunerkamp: verbijstering.

Trui Lagrain

Ria schrijft:

Dit stukje schreef ik de ochtend na onze hartelijke ontvangst in Abu Illam op 5 juli 2011 ,

“En dan”

En dan
stap je
vanuit de helse
chaos van het verkeer
uit de bus
- een milde moessonregen drupt –

En dan
hoor je
geroffel op een trom
het blazen op een fluit
eerder zacht, niet luid
- zoals de jongen die erop blaast –

En dan
zie je
de kinderen, ze lijken te dansen
om onze hals hangen ze bloemenkransen
- een snaar binnenin trilt ontroerd –

En dan
is daar
die ene jongen, kreupel en
wat onbeholpen steunend op twee krukken
zijn ene voetje slepend op de grond
- bij hem, zo ook bij ons, een glimlach om de mond –

En dan
zijn daar
tranen van grenzeloze
verbondenheid.

(Maria) aka Ria

zaterdag 09 juli – zondag 10 juli – maandag 11 juli 2011

“Een impressie”

(Maria)

Zaterdagmorgen, de zon schijnt (zelden anders, hier), het geroep van de eekhoorns en van de vroege vogels wenst ons een prettig weekend. En ja, zo geschiedt : we gaan voor twee dagen op stap naar zee! Of beter gezegd naar de oceaan!!, meer bepaald : de Arabische.

Onze al zeer vertrouwde, witte SCAD-busjes met de ons al even vertrouwde donkere chauffeurs brengen ons, laverend tussen al wat poten, oren en wielen heeft, naar Kovalam.

Gaandeweg zien we doorheen de autoraampjes het landschap verkleuren van eerder grijs-bruin naar overwegend groen. De palmbomen wuiven ons in de verte toe en de bergen flankeren onze reisroute als rustige, slapende reuzen.

Eenmaal aangekomen in ons sympathieke ‘beach’ hotelletje verkennen we de buurt.

Algauw realiseer ik mij (je merkt dat ik overschakel naar de ik-vorm i.p.v. in de wij-vorm verder te schrijven, en dit omdat wat ik nu verder schrijf misschien niet door elk lid van onze groep op dezelfde manier ervaren werd, vandaar...) dat Kovalam-beach a.h.w. een soort Blankenberge van Kerala lijkt te zijn. Onze Noordzeekust ligt duizenden mijlen van ons af, maar toch zijn de gelijkenissen groot.

Daar is de dijk met rustig kuierende mensen, veel ouders met kinderen, daar zijn de vele kraampjes met allerhande souvenir-tjes en speeltjes, daar zijn de vele restaurantjes, de ijskarretjes en kleine kraampjes en natuurlijk zijn daar ook de vele jonge mensen die dollen en spelen in het hoog opspattende schuim van de (hier wel onstuimige) golven.

Eens je echter wat langer om en langs het strand (met zwart i.p.v. wit zand) hebt geslenterd en rondgekeken, ontdek je toch een paar opmerkelijke (culturele) verschillen.

Zo baden de Indische meisjes en vrouwen gekleed, hun kleurrijke saari's zijn niet enkel hun dagelijkse kledij, maar evenzo hun badpak bij uitstapjes naar zee. Voor hen zijn wij westerse blanken al sowieso een rariteit, dus kan je je wel inbeelden wat een lichte ‘shock’ twee in bikini badende Britse ‘girls’ veroorzaakten...

Ik zag een gehuwd Indisch paar het tafereel gadeslaan, t.t.z. ik zag de vrouw het half-naakte gestoei van de meisjes bekijken, haar man die naast haar stond, keek ostentatief naar de grond en wendde duidelijk zijn ogen af. Binnen de Indische cultuur en traditie wordt openbare naaktheid niet als respectvol aanzien, zo veel leek mij hier toch duidelijk uit af te leiden.

En inderdaad, zo heb je ook nog een ander, redelijk opvallend fenomeen, nl. dat van de innige vriendschappen tussen jongens en jongens en meisjes en meisjes.

Dat meisjesvriendinnen mekaar vastpakken en gearmd wandelen doet ons niet zo vreemd aan, dat kennen we bij ons ook. Maar dat jongens hand in hand of mekaar omarmend als geliefden lopen doet bij ons aanvankelijk een ander belletje rinkelen dan dat van pure vriendschap. Eens je het door hebt echter, vind ik het juist héél mooi om te zien, hoe die jonge, stoere snaken hun broederlijke vriendschapsband tonen.

Later leer ik uit een gesprek dat het niet hoort om als man je vrouw in het openbaar al te duidelijk het hof te maken. Als je hierbij natuurlijk het gegeven van de gearrangeerde huwelijken in je achterhoofd hebt, tja, dan begrijp je wel het culturele verschil en snap je het hele plaatje.

Naast het strandleven dat rust en ontspanning biedt aan zo vele dagjesmensen, is daar – onthutsend – het keiharde dagelijkse leven van heel wat mensen aan de rand van dit ‘tropisch paradijs’. Voor hen is iedere dag een struggle for life, een strijd in dit voor hen ‘paradise lost’!

Zo zag ik vier zwoegende metselspeciedragers aan het werk. Honderden meters ver, droegen ze zware manden (wel nagenoeg 85 kg per mand) op hun hoofd, berg op, berg af, trap op, trap af en dit in een temperatuur van wel meer dan 35°! Ze werkten hard en kloegen niet. Was dit hun lot?

En dan de vele vissers in de vissershaven, een kleine kilometer van de zeewater-pret verwijderd. Wat een uitzichtloos leven lijden deze mensen niet? Dermate uitzichtloos, dat één van de vrouwen, in het schamele dorpje één van onze groepsleden bij haar naar binnen riep om hem twee foto's van haar zus te bezorgen en dat in de hoop dat een huwelijk met deze westerse man haar zus voor deze ellende zou kunnen behoeden. Hoe radeloos en hopen op beter moet je dan al wel niet zijn?

En waarom denk je, kauwen deze arme vissers de hele dag op hun ‘paan’ (soort rode tabak) en zitten ze in groepjes te kaarten (misschien om geld) verscholen hier en daar tussen hun gammele bootjes? Om de ellende te vergeten en ze samen met hun uitgekauwde tabakpruim, rochelend uit te spuwen, toe te voegen aan de eindeloos vele afval waartussen ze hokken.

Hoe trots moeten de ouders van de piekfijn geklede jonge man die mij de hand schudde niet zijn op hun zoon die uit dit 'heart of darkness' wist te ontsnappen? Als een Bollywood-acteur doemde hij op van tussen de om een 'schoolpen' schreeuwende kinderen. Hij had net familieleden bezocht en vertelde dat zijn ouders nog altijd van de visvangst leefden en dus nog steeds dit schamele leven leden.

Na deze beloftevolle jonge man "all the best for the future" te hebben gewenst, besepte ik : er is hoop. Uit dit vergeten gat zullen jonge, ambitieuze mensen op staan die dankzij onderwijs (100% van de kinderen loopt ondertussen lagere school) en opleiding langzaam, maar zeker, verandering zullen brengen in deze armoedige situatie.

Later op de avond bij voorbeeld, ontmoette ik drie jonge studenten. Ik kon mijn oren haast niet geloven, maar ze spraken Engels, Duits en Frans en daar bovenop hadden ze de ambitie om ook Chinees en Russisch te leren. Eén van hen was 25 en nog maar 4 maanden begonnen met de lessen Frans. Hewel ik stond versteld van zijn kennis en spreekvaardigheid. Wat een volgehouden inzet moet deze – weliswaar intelligente – jonge kerel niet aan de dag hebben gelegd om zich na slechts 4 maand zo goed te kunnen uitdrukken in het Frans!! Idem dito voor zijn vriend en diens Duits : spitze!

Bij ons avondentje in de 'Coconut grove' (een aanrader mocht je ooit in Kovalam stranden) konden Gaby en ikzelf niets anders besluiten dan dat wij, het Westen, het Avondland zijn, het verwende, langzaam maar zeker in kracht en potentie eroderende Avondland. We realiseerden ons dat inderdaad alle grote beschavingen, na een lange tijd van bloei, gedoemd zijn tot verval en als we dan denken aan die honderden studenten die we hier dagelijks op de campus zien lopen of stil gebogen en in kleermakerszit op de grond, boven hun cursussen 'engineering' zien hangen, dan weten we : deze jongens en meisjes zullen ons allen inhalen!

India, er is hoop! hopen hoop!

En zoals de tempeldienaars de honderden kleine olielampjes, verspreid doorheen de tempel, brandend houden door gestaag olie bij te gieten, daar waar een lampje dreigt te doven, zo ook zijn de vele projecten en de aanhoudende inzet van een organisatie als SCAD de voedende olie voor het nieuwe licht dat over India en zijn dappere bevolking begint te schijnen : hoop en licht voor kinderen via onderwijs, voor vrouwengroepen via educatieve programma's, voor gezondheid, landbouwverbetering, zigeuners, leprozen en andere outcasts die dankzij de SCAD-ontwikkelingsprogramma's verlichting vinden op hun pad.

Wanneer we dan de zondag het drie-zeeën punt bezoeken en de Arabische, de Indische oceaan en de golf van Bengalen in mekaar zien overgaan en samenvloeien, voel ik a.h.w. letterlijk, wat het betekent om krachten samen te brengen, ideeën te laten samenvloeien. Dit is precies wat gebeurt via SCAD en dit te mogen meemaken geeft mij een vertrouwen voor de toekomst van alle, oh, zo innemende mensen hier.

Het reusachtige standbeeld van Vivekananda, 'the wandering monk', overziet de drie zeeën, hier, samen met het gedenkenisgebouw voor India's eerste, grote, stille roerganger voor vredevol verzet : Mahatma Gandhi. De rustige, eerder lijdzame, maar niettemin vastberaden opgang van India vervult mij met een diep respect.

(Ria)

donderdag 14 juli 2011

bij dit stukje hoort eigenlijk een foto van twee jongetjes van Abu Illam

"Beugels met vleugels"

Kranige jongens aan de balustrade,
we slaan jullie gade
door het oog van onze camera
af en toe zoemen we in
één klik, jullie zitten binnenin
Straks reis je met ons mee
doorheen ijle luchten
en ver over zee
Thuis laten we jullie stralen,
je speelt de hoofdrol in onze verhalen
over India en zijn mooie mensen,

zijn kinderen en hun kinderwensen
en vooral over jullie,
kinderen van SCAD,
jullie zullen we noemen in ons gebed
opdat jullie groot mogen groeien,
op mogen bloeien
tot zelfstandige jonge mannen
die, niettegenstaande de beugels
om jullie zieke benen
sterk en bewust
jullie weg
zullen
GAAN !

((ma)ria)

vrijdag 15 juli 2011

“A passage to India” revisited.

Vandaag reizen we per trein, Charles heeft voor ons deze unieke ervaring gepland en ik, dochter van een spoorwegman, verheug me erop.

In ons toeristenbusje rijden we, bijna zoals de racewagen uit een computerspel dat de speler uitdaagt om de auto doorheen een wir-war van gevaren op de weg te loodsen, naar Tirushendur Junction, een aardig station(netje) in het roze!

Algauw worden we ondergedompeld in de typische sfeer om en rond het spoor. Heel wat reizigers (het is nog vroeg, zoals in het liedje : ... 's morgens in de vroege...) zitten op de grond, met de hele familie te ontbijten: rijst met, aan de gele kleur te zien, curry en dit geserveerd op een – wat ik een zéér praktische uitvinding vind die de vaatwasmachine overklast – groen bananenblad.

Ondertussen heeft onze trouwe en toegewijde gids Charles de tickets gehaald : 10 rupees voor 70km treinreis, dit is ongeveer 6,75 oude Belgische frank of 17 eurocent!! NMBS : zuig daar maar een puntje aan!

Tussen de vele reizigers stappen we rustig en onze ochtend-ogen de kost gevend naar het juiste perron. Wat je dan soms te zien krijgt, tart vaak alle verbeelding. Zo zien we één van de rangeerders de spoorbaan oliën en dit, écht waar, met een sla-oliefles, zoals wij die kennen : incredible India!

Venters van chai (thee) en koffie slingeren zich, geladen met hun aluminium keteltje, roepend en ventend doorheen de massa.

Heel wat mensen begroeten ons weer met een nieuwsgierige vriendelijkheid, blanke treinreizigers zien ze hier absoluut zelden.

Hij staat er al, de onze van 9u 15, hij is blauw met witte strepen en hij draagt de naam Indian Railways in het Engels en in het Tamil op zijn al wat roestend karkas. De deuren én de ramen staan open en we stappen op en zoeken ons een plaatsje aan het open raam met traliewerk.

Tussen de spijlen door, volgen mijn ogen het gemier op het perron. Ik zie een oudere man onbeschadigde plasticzakjes uit de vuilbak recupereren en een bedelaar op een houten kruk stapt met zijn klompvoet en zijn vreemd vervormde bovenarm op de stilstaande, wachtende trein om nog even zijn bedelronde te doen, vooraleer het stalen gevaarte straks het station verlaat. De botten van zijn bovenarm, zitten als gekraakte en fout samen geraapte delen van een pop, los en door mekaar, in a.h.w. de draagzak van zijn eigen vel. Gaby vermoedt dat dit het resultaat is van een oude, onbehandelde fractuur (zie het jongetje op de gypsy consultaties). Ondertussen is deze, onomkeerbare handicap een bron van inkomen geworden voor deze man, die ik dan ook een briefje van 10 in de dankbare hand druk.

Op het perron verschijnen nu meer en meer mensen en de coupé loopt vol, jonge kerels stellen zich, half buiten hangend op in het overloopje tussen de twee openstaande deuren, het wordt weer bloedheet, vandaag.

En dan is het zover, Indian Railways trekt zich langzaam, schokkend op gang. De locomotief spuwt zwarte rook naar buiten, de toeter toet heerlijk nostalgisch en de ijzeren wielen tjokken over het van de zon opgewarmde spoor. We rijden, we snijden doorheen het achterliggende landschap van wat we tot nu enkel vanuit ons busraam van de voorkant kennen.

Ik hang, mijn vingers om de tralies geklemd, aan het open raam gekluisterd. Niets wil ik van al dit moois en vreemds missen.

Wanneer de sjaal die ik om mijn schouders hangen heb, plots met een heel eind uit het raam glipt en als een wimpel van kleuren waait in de ochtendwind, komt de film "A passage to India" mij helemaal meevoeren naar het prachtige verhaal over dokter Aziz en Mrs Moore dat David Lean zo ontroerend wist in beeld te brengen. De jonge jongens met hun glimzwarte haren, die bij elke halte behendig op en af de rijdende trein springen, roepen het beeld in me op, waarin dokter Aziz, hangend aan de rijdende wagon, Mrs Moore en Miss Quested, op de hoogte komt stellen van het verloop van de treinreis 'into the mountains', die hij met méér dan volle overgave voor deze twee Britse society ladies had georganiseerd, zonder kosten noch moeite te sparen.

Hierbij denk ik aan onze trouwe gids, Charles, die net ook zo, ons met zeer veel voorkomende zorg en toewijding begeleidt gedurende deze trip. Hoe ook hij ons op onze wenken bedient, doet niemand hem na. Maar vooral denk ik aan Mrs Moore, één van de mooiste personages uit de hele filmgeschiedenis en ik hoop, dat ik in mijn houding naar de Indische bevolking en haar cultuur, het meest op haar mag lijken : respectvol, zonder vooroordelen, belangstellend, hartelijk en vooral open van geest.

Wanneer je met die ingesteldheid dit ongelofelijke land begroet, dan word je omarmd door zijn waardige bewoners. Hier ontmoet je échte mensen die - niettegenstaande het kastesysteem waarin ze zijn geboren en leven – over een spirituele, vrije kracht beschikken die wij westerlingen hebben verkocht, verpand of ronduit verloren aan allerhande materiële verleidingen die ons gevangen zetten.

Zoals Miss Quested uit de genoemde film, geklemd zat tussen twee werelden en deze beklemming haar op het punt bracht de in-eerlijke en ruimdenkende dokter Aziz en zijn authentieke goedheid te verraden, zo zullen misschien ook in luxehotels logerende westerlingen verkeerde conclusies trekken over de mensen van dit magische land en oordelen vanuit een bedorven perspectief.

Mrs Moore daarentegen opende haar ziel voor dokter Aziz en aan het eind van de film merk je wat dit voor hem betekende en wordt zijn gekwetste binnenste toch weer geheeld.

Mocht je ooit plannen om in India te reizen, bekijk dan deze film en wellicht zal Mrs Moore ook jouw spirituele gids zijn tijdens de geestelijke 'passage' die je tijdens een verblijf in dit land van contrasten mag doormaken.

Wanneer je je ziel voor deze 'passage to India' open stelt, dan zal je een soort 'shift', een verschuiving ervaren in je 'mind' en die zogenaamde 'shock' waarvoor velen je verwittigen, zal uitblijven.

Het is deze 'overgang' die een verblijf in India tot een buitengewone ervaring maakt.

En nu vlug de film in huis halen....

(ma)ria

terug thuis, korte nabeschouwing op 20 juli 2011

Het is nog vroeg in de ochtend. De wekkerradio haalt me uit een diepe slaap die de 'jet-lag' van gisternacht heeft gedicht.

Eén van de hoofdpunten uit het 7 uur journaal is dat i.v.m. een nieuw voorstel van minister voor Onderwijs, Pascal Smet. Vanaf 2012 mogen niet meer dan 20 leerlingen in één kleuterklasje zitten. Daarnaast wordt het aantal kleuterleiders versterkt met de hulp van logopedisten, psychologen en (ben je klaar voor het nieuwe woord?) inter-culturele begeleiders!

Uiteraard schieten mij bij het horen van dit alles, onmiddellijk de beelden van de diverse SCAD-schooltjes die we bezochten te binnen.

Daar zitten tientallen kinderen van verschillende leeftijd in één en hetzelfde nogal rudimentair ingerichte lokaaltje en dit onder het waakzame oog van één en dezelfde 'teacher'.

Lessenaartjes vind je er meestal niet. De kindjes zitten op de grond, in kleermakerszit, het kleine schrijfleitje in de arm geklemd. Met een stompje krijgt van, och God, 1cm schrijven ze heel fijn de 248 tekens van hun Tamil-schrift. Bijna geloof je je ogen niet, zonder lijntjes, plaatsen zij de sierlijke krullen netjes naast elkaar en schrijven ze zinnen.

Rekenen doen ze als de beste (Magda, onze lerares wiskunde doet wat vlugge testjes) en blijkbaar oefenen ze hiervoor met een 'duizendblok' (soort kubus met 100 x 100 verdelingen).

Toegegeven, er ligt een dunne bamboe stok op de leraarstafel. Vermoedelijk is de 'pedagogische tik' hier nog toegelaten. Of, zo denk ik maar, wordt schrijven met de linkerhand hier nog afgestraft, zoals trouwens ook bij ons zo'n 45 jaar geleden. Misschien is links schrijven hier nog méér 'not done' omdat de linkerhand binnen de Indische cultuur, de onreine hand is.

Hoe dan ook, de juf speelt het hier alleen klaar en op het bord zie je dat aan deze kinderen, naast de 248 letters van hun taal ook ons alfabet wordt aangeleerd!

Hier zijn geen ouders die de directie opbellen om te zeggen dat hun zoontje/dochtertje lief té veel huiswerk heeft of met té veel leerstof belast wordt.

Jonge, leergierige, wakkere kopjes worden hier niet onderschat, maar stevig gevoed met kennis.

Het is die kennis die we terugvinden in één van de SCAD slogans : Social Change and Development through Education. Knowledge is empowerment!

En wat onderwijsminister Smet betreft : Elkeen weert hem! (oud Vlaams gezegde)

(ma)ria

onze in Leuven gestudeerde gids Salomon David, die ons de laatste dag Chennai liet zien, vertelde dat the wandering monk Vivekananda ooit een diepe indruk had gemaakt toen hij één van zijn toespraken tot de hooggeplaatsten én het volk van toen begonnen was met : dear brothers and sisters ipv met hoogdravende aanspreektitels en vormelijke, plechtige woorden.

Deze anekdote inspireerde mij om het volgende stukje (weliswaar in het Engels, omdat ik het ook aan dr Cletus Babu zal sturen) te schrijven :

dear Indian brothers and sisters,

It's not the differences I see,
it's the resemblances
The games Indian children play
are the same ours play today
The way mothers hold their child
just like ours : caring and mild
Fathers proudly driving kids to school
be it independent of any traffic rule.

It's not the differences I see
it's the resemblances
Women and men praying
the burden of life weighing
The candle of hope burning
their heart and body yearning
for peace and happiness
Not any different from us.

It's not the differences I see
it's the resemblances
People just like you and me
longing to be strong and free
Craving for a better life for all
Brothers and sisters : equal!

It's not the differences I see
it's the resemblances!

(ma)ria

Josee schrijft:

Lieve , ik wil je heel graag verder in het zonnetje zetten, dat heb je dik verdiend ,maar het regent.

INDIA ... Incredible !

Het hele programma overlopen ga ik niet doen , ik zeg alleen : als je het niet gedaan hebt kan je er niet over vertellen.

Bij 't ontmoeten van mijn pleegkind Mathankumar voelde ik kriebels in mijn hart en van dat instant geluksgevoel heb ik nu een geruststellende voorraad !

Toen we huiswaarts reden langs de E40 trok een publipaneel mijn aandacht : “ ZWERFVUIL IS NIET MEER VAN DEZE TIJD” en ik heb er nogal wat gezien daar , overal Foei ! zo kan dat niet verder dacht ik steeds. Tot wanneer we samen in Cheranmahadevi op de campus van SCAD, ‘the resource cum training centre for waste recycling’ bezochten en er door Charles de deskundige uitleg bij kregen en het besef van de vooruitgang die ze boeken. Ik heb onmiddellijk die slogan doorgemailed naar Julie die er een affiche van zal maken voor ginds. Hun “vanakkam” betekende vaak meer dan “WELKOM” we werden overal warm onthaald , bloemenkransen waren ons deel , dankbaarheid werkte ontroerend !

De zongerijpte smaak van Mango's, Jacksfruit , papaya's staat opgeslagen op mijn harde schijf .

De stilteboottocht op de backwaters bracht rust en verkoeling, want de temperatuur liep soms hoog op.

Ook wil ik de medereisgenoten danken voor het fijne gezelschap en hetgeen ze mij door een ruimdenkende blik bijbrachten.

Josee,

Magda schrijft:

VERSLAG EERSTE DAGEN INLEEFREIS INDIA juli 2011

Zaterdag 2 juli 2011

Die zaterdagmorgen moesten we heel vroeg uit de veren. Met enkelen spoorden we naar Zaventem. Trui en Magda namen de trein vanuit Gent. Daar troffen we een interessant gezelschap aan dat zich bezig hield met het uiten van allerlei leuke en soms gepeperde ‘treinspreuken’. Ze zagen er ontspannen uit. Enkel hun bagage deed vermoeden dat ze naar een ver land zouden reizen. De overigen troffen we aan in de luchthaven.

Het werd een lange vlucht: Brussels – Chennai. Het inchecken en het wegen van de valiezen verliep vlot. In de valiezen staken vooral balpennen, kleertjes, ballonnen, speelgoed en een heel grote, witte beer. Want met bestemming India was een uitgebreide garderobe niet van toepassing. Met die Indische warmte hoefden we zelfs niet veel om het lijf te hebben en na een wasje en een plasje was alles in een uurtje weer droog.

Tijdens de vlucht zaten wij, de zestien reisgenoten, overal verspreid in de grote vliegmachine. De echte kennismaking met elkaar, na eens door Lieve ontvangen te zijn geweest bij haar thuis, had dus vooral op Indische bodem plaats. In het vliegtuig werd gelezen, films en vluchtinformatie bekeken. Kindergeschreeuw hield onze aandacht erbij en Patrick sliep rustig nadat hij zich had voorgenomen om het zeventien dagen zonder sigaretten en zonder Nina te stellen. (Achteraf bleek dat Nina in zijn hoofd en de sigaretten in zijn mond bleven ronddwalen.)

We kwamen aan in Chennai rond middernacht bij dertig graden Celsius en we werden prompt in het helse verkeer van deze wereldstad gedumpt. Tweemaal moest het busje op en af om alle medereizigers in het donker veilig naar het all-in-one-hotel te brengen. Met all-in-one wordt natuurlijk de kakafonie van geluiden bedoeld: ronkende vliegtuigmotoren net boven het hotel, blaffende honden, toeterende auto's, snorrende motorrijders, kletsende regen, donderslagen en zelfs een enkele miauwende kat. Een ware lust voor het oor, maar niet voor dichtvallende oogleden... We mochten zelfs twee nachten van deze wonderlijke sfeer genieten. Op de terugreis werd gekozen voor een rustiger en warmer (moet je vooral letterlijk nemen) hotel op St.- Thomas Mount. Maar dat is voor enkele pagina's verder. Eerst beleefden we een onvergetelijke inleefreis door Zuid-India.

Zondag 3 juli 2011

Vandaag maakten we voor het eerst bij klaarlichte dag kennis met de frappantste kenmerken van India: warm, links rijden of in elk geval op het baanvak dat vrij is, heel veel getoeter en nog veel meer mensen, ... Onze eerste uitstap ging naar het krokodillenpark. We zagen krokodillen voor de rest van ons leven. Ze leken allemaal heel braaf naast elkaar te liggen zonnen ... Hun egale grijze keikleur stak in schril contrast af tegen de mooie kleuren van de sarees.

Wat een streling voor het oog, die mooi geklede trotse vrouwen met witte, welriekende verse bloemen in hun pikzwarte lange haren.

We bezochten daarna de oude tempel in Mamallapuram (Mahabalipuram), waar we een eerste groepsfoto namen. De tempel dateert uit de zevende en achtste eeuw.

Nog indrukwekkender waren de Five Rathas. Elke sculptuur is uit één stuk graniet gehouwen. We zagen strijdagens en olifanten. Omdat er tijdens het bouwen een einde kwam aan het koninkrijk, zijn sommige sculpturen nog niet afgewerkt.

Naar de avond toe bezochten we de schitterende reliëfbeelden van Mamallapuram.

Beneden wordt Arjuna's Boetedoening uitgebeeld. Wat verderop ligt een reuzenstein, Krishna's Boterbal, net niet naar beneden te rollen, en slingert er zich een rotsig, mooi paadje naar boven. Bovenop de heuvel wachtte een handlezeres op enkele roepies. Heidi en Kelly wisten meteen wat ze in hun verder leven nog te verwachten hadden.

We aten in het hotel. Dit werd de eerste spicy-gewenning. Maar daar kreeg je dorst van. Ward, Patrick, Heidi en Kelly zochten en vonden wat bier in een ander hotel verderop, terwijl de rest van het gezelschap ging slapen.

Maandag 4 juli 2011

We aircobusten naar de tempelstad Kanchipuram. Magda kocht er een dobbelsteen en betaalde er meteen een gebroken olifantje bij. Bus twee was jaloers op bus één. Want in bus één begeleidde een uitstekende gids ons. Hij vertelde over het huwelijk in India, de godsdienst, de cultuur, de economie, de geneeskrachtige 'Neemtree' en noem maar op. In de tempel die we bezochten waren nissen waarin nog elke morgen hindoes zitten te mediteren en hun mantra op te zeggen.

In de namiddag konden we shoppen in een heel grote winkelketen. Het was al donker toen we buiten kwamen. Om 18.30 u. valt de duisternis. Om in de drukte de groep niet uit het oog te verliezen, wanneer we naar ons busje terugkeerden, moest je heel goed opletten en niet teveel babbelen, nietwaar Trui en Josée?

Dinsdag 5 juli 2011

We moesten om 3.30 u. uit ons nest om het vliegtuig van 6.50 u. te halen. En dat lukte. In een mooi, verzorgd hotel in Madurai konden we een lekker ontbijt nemen.

De Sri Meenakshitempel in Madurai is ronduit schitterend. Het goedkeurend oog van de bewaker vond de roken broeklengte voldoende en we mochten zonder problemen de tempel binnen. De prachtige kleuren van de pas geschilderde zuilen en gewelven maken deze tempel tot de mooiste van heel India. We stonden versteld van de indrukwekkende Duizend-zuilenhal. En met de zegen van de tempelolifant zetten we onze reis met een gerust hart verder.

Met een 'broken' airco in bus twee pufte de helft van het gezelschap naar SCAD in Cheranmahadevi. Bus twee was weerom jaloers op bus één.

De kinderen van SCAD verwelkomden ons met orkest, tika en bloemenkrans. Iets dat we nog veel zouden meemaken de komende twee weken. Er werd hier en daar een traantje weggepikt bij het zien van zoveel innerlijke schoonheid.

Eerste diarree-gewaarwordingen maakten zich meester van de jongsten onder ons. Maar ze lieten het niet aan hun hart komen en bleven overeind, zelfs bij de ellenlange speech van Mister Nagar.

Voor het eerst maakten we kennis met de verwennerijen van het SCAD-personeel onder leiding van Wimela en ook met de frisse King Fishers in de koelkast.

Na een staaltje handschriften-herkenning door Trui doken we 's avonds onze nieuwe slaappleatsen in.